

Második fejezet

"Tényleg van, amikor rossz döntéseket hozunk?"

Már hosszú ideje ült mozdulatlanul, miközben patái közt ott pihent fegyvere. Többször rápillantott, és eszébe jutott, hogy talán megkéne töltenie, de végül nem tette.

Ismét a kanapén fekvő kanca ordítása töltött be mindent. Teste félig le volt takarva egy lepellel, patáit pedig összekötözték. Alig volt tudatánál, a fájdalmas ordításokat is csak a benne keringő méreg tudta kikényszeríteni belőle.

Twilight vett egy mély levegőt, majd felállt a székről, ami szembe volt állítva a kanapéval, alig pár méterre tőle, és odalépett hozzá. Ahogy felhajtotta a paplant, egyből megcsapta orrát a rothadás szaga, ami a kanca

sérült patájából áradt. Bőre a seb körüli területen mostanra szinte teljesen elrothadt, és látszólag kezdett átterjedni teste többi részére is.

- Sajnálom... - motyogta, ahogy figyelte a fájdalomtól összeránduló arcot.

Ismét eszébe jutottak az előző nap eseményei. Maga előtt látta saját énjét, amint lefagyott a félelemtől, és képtelen volt szembenézni a fertőzőttel, aki felé közelített. Amióta észrevették a harapást a lábán, rengetegszer átfutott az agyán a gondolat, hogy ha bátrabb lett volna, talán most nem kéne keresztül mennie a kancának eféle kínokon. Időben oda érhetek volna hozzá.

Megérintette patájával a homlokát, de egyből le is kapta róla. Forró volt, mintha belül lángolt volna a teste. Újra felordított, miközben Twilight a konyhába rohant.

Benedvesített egy rongyot, majd azt összecsavarta, és visszasietve hozzá a homlokára fektette.

- Talán ettől kicsit jobb lesz - szólt hozzá, pedig tudta, hogy semmit sem tehetnek érte.

Semmiféle ellenszerük nem volt a fertőzés ellen, az a kevés dolog pedig, amit tudtak ezzel kapcsolatban - például, hogy a megfertőződött egyén nagyjából két nappal azután alakul át teljesen, hogy megharapták - vagy azt, hogy az átváltozás ideje alatt egyfajta elmezavar lép fel a póniknál - egyelőre semmivel sem vitték előre az ügyet.

Mikor közeledő léptek zajai ütötték meg a fülét, villámgyorsan megfordult, a leplet pedig visszahúzta a kanca sebére.

- Átveszem az őrséget felette, pihenj le kicsit - Applejack volt az. Lassan haladt kettejük felé, szájában cipelve saját fegyverét, egy

baseball ütőt.

- Nem, jól vagyok - Twilight tett pár lépést jobbra, hogy így testével szinte teljesen eltakarhassa a mögötte fekvő pónit.

- Nézz rá, Twilight! - a farmer váratlanul kifakadt magából, és fegyverét erőteljesen a földre hajította. - Megfertőződött, nem tehetünk érte semmit.

- Tévedsz! - az unikornis maga is meglepődött, milyen hevességgel vágott vissza neki.

Applejack még egyszer utoljára farkaszemet nézett vele, majd beletörődően magára hagyta őket.

Twilight ismét hallotta a kanca üvöltését, miközben tekintete akarata ellenére is a kanapé oldalának állított nyeregtáskára siklott. A bőrönd, amit előző nap találtak benne, most az asztalon pihent, a rajta lévő zár körül

apró karcolásokkal, amit elezték, hogy megpróbálták kinyitni.

Maga elé lebegtette, és óvatosan beletúrt. Reménykedett benne, hogy ha már a bőrdödöt megtalálták, talán valami mást is fog, ami segíthet meggyógyítani őt.

Az egyik oldalzsebből egy vékony könyvecske hullott patái elé. Felvette, és ahogy belelapozott, egy néven akadt meg a szeme: Goodsprings. Ez lehetett a földi póni neve. Ahogy ismét ránézett, valahogy illett is hozzá ez a név.

Fejlécebe írt dátumok, és alattuk rövidebb - hosszabb bejegyzések töltötték ki a megsárgult lapokat.

Mély levegőt vett, majd arra a dátumra lapozott, amikor kitört a járvány. Leült a székre, és olvasni kezdett.

Az a nap valahogy túl tökéletesen indult számomra. Annak ellenére, hogy már régen beköszöntött az ősz, teljesen nyáriás idő volt. Sütött a nap, és egy felhő sem volt az égen. Sokat dicsértem már a pegazusokat korábban is, de most tényleg kitettek magukért - mintha már ők is tudtak volna, hogy egyetlen nap sem lesz ilyen szép többé.

Az öcsémmel, Pinetree-vel muszáj volt kilátogatnom a Nightmare Night ünnepség előkészületeire. Bár maga a rémisztgetések éjszakája másnapra esett, a város már aznap estére szervezett programokat.

Tisztán emlékszem, milyen izgatottan sorolta, miknek akar majd beöltözni:

- Képzeld, ebben az évben lovag leszek! Karddal meg minden! Jövőre pedig sárkány! Csak még valahogy megkéne tanulnom tüzet okádni...

A zene, ami szólt a főtéren, váratlanul hallgatott el. Méndenki felkapta a fejét, amikor annak helyét egy ismeretlen kanca hangja vette át:

- Médenki kövesse az utasításokat! Ha valakin a következő tüneteket észlelik, azt azonnal jelentsék a kirendelt gárdistáknál! Zavarodottság, lassú, botladozó mozgás, elszíneződő bőr, váratlanul feltörő erőszakos hajlam. Érthetetlen beszéd.

Még párszor elismételte ezeket, azután elhallgatott, és helyét a pánik vette át. A pánik menekültek, senki sem érette, mi történik körülötte.

Megragadtam Pinetree-t, és hazafelé indultunk, egy rövidebb úton, kerülve a nagyobb tömeget. Amikor megkérdezte, mi folyik itt, próbáltam leplezni kétségbeesésemet, és csak annyit feleltem, hogy ez is a Nightmare

Night része.

Tárva-nyitva volt az ajtó, amikor hazaértünk. Belépve a padlón és a falakon is végigvezető, véres patanyomok fogadtak minket.

- Anya, apa! - többször elkiáltottam magam, közben pedig szorosan magamhoz öleltem Pinetree-t is.

A nyomok a konyhába vezettek. Lassan haladtam, rettegve attól, ami fogadni fog odabent. Még most is emlékszem, szívem milyen hevesen vert abban a pár másodpercben.

Akkor találkoztam a legelső fertőzöttel. A konyhában volt, és valamiből, ami a földön hevert, lakmározott: csak hosszú másodpercek múltán ismertem föl anyámat abban a valamiben, amiből épp kitepte a belsőszerveit is.

Azután lassan felemelkedett, és aszott, véres pofáját felém fordította. Ekkor ért a következő sokk: a lény hátsóján még most is kirajzolódott cukijegye, egy csavar.

Apa.

Lassan megindult felénk, közben patáit kinyújtva.

- Apa... te vagy az? Én vagyok az, Goodsprings... Itt van Pinetree is! - elkiáltottam magam, miközben az öcsémet magam mögé próbáltam rejteni.

Nem vagyok biztos benne, de mintha a neveinkre egy pillanatra emlékezett volna: legalábbis egy másodpercre megállt, és aztán indult csak tovább.

Felkaptam az éjjelilámpát, ami a legközelebb volt hozzám.

- Apa... Apa, hallasz??! - ordítottam megint.

Ekkor már csak pár lépésnyire volt tőlem. Hörgés tört fel belőle, ami már semmilyen formájában nem hasonlított a mi beszédünkre.

Amikor először csaptam le rá, becsuktam a szemem. Mikor kinyitottam, már a földön hevert, de még élt: lassan, de továbbra is felénk kúszott.

- Pinetree, fuss! - fordultam hátra a halovány zöld csikóhoz, aki ledermedve bámulta apát.

Ekkor elbotlottam, ahogy apám patája rácsavarodott az enyémmre, és kihúzta azt alólam. Felkiáltottam, és ismét lecsaptam, de ez az ütésem erőtlen volt, és egyszerűen elejtettem a lámpát.

Fölém hajolt, és kitátotta a száját, készen arra, hogy belémmarjon. Ismét becsuktam a szemem, de már nem küzdöttem

tovább. Fogalmam sincs, miért: talán valami elszakadt bennem akkor és ott, vagy egyszerűen tudtam, hogy nincs esélyem. Gyenge voltam.

- Hagyd őt békén! - Pinetree hangja töltött be mindent, majd pedig a fölém hajoló fertőzött oldalra dőlt, és többé nem mozdult.

Ahogy felnéztem, az öcsém állt ott, kezében egy ütővel, remegő testtel. Szemei kitágultak, és nem szólt semmit, csak nézett előre.

- Pinetree....? - nem akartam elhinni, amit láttam. A gyerek, a csikó, akit annyiszor kellett óvnom, most engem védett meg.

Amikor felálltam, váratlanul eldobta fegyverét, és sírva nekem rohant, arcát belém túrva.

Twilight megállt az olvasásban, és a

kancára pillantott. Nem tartotta gyengének. Főleg most nem, ahogy küzdeni próbált a benne keringő vírus ellen.

Egy dolog viszont aggasztotta: ha ő itt van, mi történt az öccsével?

A következő oldalra lapozott ahol egy újabb, két héttel későbbi bejegyzés fogadta.

Sikerült menedékre lelnünk a városházán, ahová a fertőzöttek felbukkanása után többen is bemenekültek. Mostanra sikerült függőágyakkal is felszerelniük a termet, ahová berendezkedtünk. Éjszakánként nem használták a világítást, helyette az unikornisok szarvának fényét vetették be, az haloványabb volt, és odakintről nem lehetett észrevenni.

Először nem akartak szívesen látni minket, de mikor látták, hogy Pinetree egy csikó, és hogy mennyire kimerült, végül

felengedtek, és itt maradhattunk.

Az én napom többnyire csak abból állt, hogy reggel kiválasztottam egy nekem tetsző sarkot, majd letelepedtem oda, és egészen estig el sem mozdultam onnan.

A túlélők vezetője, bizonyos Solarsky többször is oda jött hozzám. Néha megpróbált beszélgetést kezdeményezni, vagy ételt hozott, de gyakori volt, hogy egyszerűen csak leült mellém, és nem szóltunk egymáshoz. Ezért hálás voltam neki.

Twilight tovább lapozott a következő oldalra, ahol a már több kisebb vérfolt fertőzte meg a szöveget. Nagy nehezen, de sikerült kivennie, mit írt a kanca. Ez a bejegyzés újabb négy hetet ugrott az előzőhöz képest.

Gyakran tartottak éjszakai bulikat, ha

jókora zsákmánnyal tértek vissza egy felderítésből. Én általában csak távolról figyeltem, amint újabb és újabb üvegeket nyitottak fel, de azon az estén máshogy történt.

Solarsky ragaszkodott hozzá, hogy tartsak velük, és igyak párat. Azelőtt csak egyszer kóstoltam alkoholt, így hozzákellett szoktatnom magamat. Annyiban segített, hogy rövid időre, de megfeledkezhettem mindarról, ami odakint várt minket.

Az ital hatására a jelenlévők közül többen nyíltan meséltek magukról. Egyikük, egy ezüstszínű pegazus elmesélte, hogyan győzött le egy fertőzöttet azzal, hogy a szájába nyúlt, és azon keresztül kitepte a nyelőcsövét. Szerintem nem csak én gondoltam túlságosan is hihetetlennek a sztorit, de senki sem szakította félbe.

Aztán a zene elhallgatott - ugyanúgy,

mint azon a napon. Solarsky és még néhány póni fegyvert ragadtak, nekünk pedig azt mondták, rejtőzzünk el.

Felébresztettem a már alvó Pinetreet, és egy szekrénybe bújtunk, valahol hátul.

Azon az éjszakán csak mi maradtunk életben. Patáimat az öcsém füleire szorítottam, hogy legalább őt megóvhassam a halál hangjaitól - a sikolyoktól, amik a pónikból törtek fel, mielőtt a fertőzöttek fogai áthatoltak volna rajtuk. Valahogy sikerült betörniük az épületbe.

Reggelig a szekrényben maradtunk, csak akkor merészkedtünk elő. Körülöttünk megcsonkított holttestek, és földön fekvő, fertőzött pónik heverték, akik élet és halál között lebegtek, a vírus pedig már kezdett eluralkodni fölöttük.

Miért kellett így lennie? Miért?

Az ibolyalila unikornis tovább lapozott, de ott már csak üres, vérfoltok lapok fogadták. Többször is átfutotta őket, de semmi mást - dátumot, lábjegyzetet - nem talált.

Ahogy jobban megfigyelte, észrevette, hogy több lapot is kitéptek arról a helyről, ahol a bejegyzés végződött.

Félretette a naplót, amikor Rainbow Dash és Applejack lépett be a szobába.

A csendet, mely per másodpercre rájuk nehezedett, végül a kanca ordítása törte meg, azt pedig Rainbow Dash követte, amint kalapácsát megemelte, és megindult a kanapé felé.

- Ne! - Twilight eléje teleportált, így elzárva a pegazust a földi pónitól.

A következő amit érzett, az az volt, ahogy Applejack megragadta őt, és arrébb rángatta, miközben a pegazus a fertőzött kanca

fölé hajolt, és lehajtotta róla a leplet.

Mostanra sérült patája szinte teljesen elrothadt, bőre felismerhetetlenné vált. Ismét felordított, és száját kitátva Rainbow Dash felé kapott. A bilincsek akadályozták meg abban, hogy elérhesse őt.

- Sajnálom, Twilight - motyogta halkan Applejack.

- Még megmenthetjük! - ordította az unikornis, miközben Rainbow Dash a földi póni fölé emelte fegyverét, és lesújtani készült vele.

- Már késő, Twilight! Ha nem teszünk valamit, átalakul, és mindannyiunkra veszélyt fog jelenteni! - ezúttal Rainbow Dash szólalt meg.

Twilight kiteleportálta magát a farmer szorításából, és a kanapéhoz rohant. Egy varázsburkot hozott létre maga és a kanca köré, így a lecsapó kalapács feje a burok

áttetsző falába ütközött.

Szájukról leolvasta, hogy mit ordítottak neki odakintről, de a burok minden zajt kizárt, így nem hallotta őket. Mély levegőt vett, majd a kanca felé fordult.

- Olvastam a történetedet... Rólad, és az öcsédről, Pinetreeről - ahogy kimondta a nevét, a kanca mintha lenyugodott volna.

- Szerintem nem vagy gyenge. Képes voltál megóvni az öcsédet még abban a reménytelen helyzetben is. Ez rendkívüli erőre és bátorságra utal - az unikornis elmosolyodott.

Egy kést vett magához, és azt a kanca fölé lebegtette. Most már ő is tudta, mit kell tennie. Újra mélyet lélegzett, majd a vele együtt remegő kést beleszúrta a megfertőződött patájába.

Körülötte mindent Goodsprings ordítása töltött be, ahogy egyre mélyebre vajt a húsban,

hogy elérhesse a csontját. Fogalma sem volt arról, beválik-e a terve, de tudta, hogy valamit tennie kell.

- Mi történt az öcséddel? - kérdezte tőle remegve, miközben a kanapét vér öntötte el. - Életben van még?

Mikor hosszas küzdelem árán, melyet kése a hússal és a csonttal vívott meg, a pata levált a testről, Goodsprings elernyedte. Nem mozdult meg, de még élt - ez abból látszott, hogy orrlyukai kissé összeszűkültek, ha levegőt vett, és mellkasa is még mindig fel-le ereszkedett.

Fertőtlenítette a sebet, majd kötszerrel több rétegben is átkötötte. Ekkor már tudta, mit csinál, eltűnt belőle az a bizonytalanság, ami akkor uralkodott felette, mikor belekezdett - talán mert már túl volt a nehezén.

Leeresztette a burkot, amit maguk fölé

emelt, így végre barátai is hozzáférhettek.

- Twilight... - Applejack próbált a közelébe férkőzni, de az unikornis egyszerűen tovább haladt.

- Levágtam a bal hátsó patája fertőzött részét, így remélhetőleg a vírus nem terjed tovább benne, vagy legalábbis nem marad annyi a szervezetében, ami átalakíthatná őt - érezte, hogy izzad, és elfáradt. A levágott végtagot egy hűtőtáskába rakta. - Óránként ellenőrizni kell majd a vérnyomását, és a kötését is minél gyakrabban cserélnünk kell. Az idő eldönti a többit.

Ismét vetett egy pillantást Goodspringsre. Most már sokkal nyugodtabbnak tűnt, de még nem tért magához. Egyelőre már az is elég volt, hogy nem ordított fel minden percben a vírus ellen küzdve.